

Jézus Krisztussal mi is legyőzhetjük az ördögöt

Időpont: 1933. március 19.

Helyszín: Sopron

Oltári ige: Efezus 5,1-9.

Igehirdetési alapige: Lukács 11,14-28.

Ének: 174, 436.

És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozáék a sokaság. Némelyek pedig azok közül mondanak: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle.

Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket. És ha én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, amije van, békességben van; De mikor a nálánál erősebb reá jöven legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és amit tőle zsákmányol, elosztja. Aki velem nincs, ellenem van; és aki velem nem takar, tékozol. Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És oda menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél.

Lőn pedig mikor ezeket monda, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, amely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok akik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.

A régi magyar törvénykönyvben többek között egy ilyen mondat is van: boszorkányok nincsenek. Akkor foglalták ezt a mondatot a törvénykönyvbe, amikor a boszorkánypercek napirenden voltak és amikor babonás hitű emberek boszorkányság miatt sok ártatlan lelket meghurcoltak, megkínóztak, halálra kínoztak. Boszorkányok nincsenek, vajon ugyanez mondható-e az ördögökre is? Vajon elmondhatjuk-e, hogy ördögök nincsenek? Tudom sokan közülünk, mindannyian azt szeretnénk mondani, hogy nincsenek, ámde Testvéreim, akinek vannak szemei a látásra, az mindenütt a világban ott láthatja az ördögnek, vagy nem bánom, mondja a rossznak, a gonosznak cselekedeteit. Az emberi élet és lélek nagy ismerői, többek között az emberi sors legnagyobb ábrázolója, a német Göthe a „Fauszt”, és a magyar Madách az „Ember tragédiája”-ban az ember útítársaként, szinte árnyékaként Lucifert, az ördögöt jelölik, - és a Szentírás elejétől fogva végig azt az álláspontot képviseli, hogy igenis az ördögnek van uralma e földön s hogy az ő hatalma nagy, amellelt bizonyított a két legutóbbi vasárnap evangéliumi szentleckéje. Két héttel ezelőtt azt hallottuk, hogy az ördög a pusztában háromszor egymásután megkísértette magát az Úr Jézus Krisztust, ma egy hete azt hallottuk, hogy az ördög mint gyöttri a kananita asszony leányát és a mai evangéliumi szent leckében az, Akinek szájában álnokság nem találtatott, s Aki azért jelent meg e világon, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról, az ördög birodalmáról és annak munkájáról szól.

Testvéreim, amikor Göthe Fausztja elgondolkozik, a nagy természetben maga előtt látja annak pazar szépségeit és töméntelen gazdagságát, ily szóra fakad: „te nagy természet, hol foglak meg én”. Valami ilyen forma érzés fogott el engem is, amikor ezen most felolvastam,

szép, felette gazdag, tanulságos, megszívlelésre méltó, de nehéz evangéliumi szentlecke fölött elgondolkoztam. Hol fogom meg ezt az evangéliumi szentleckét, miről szólok ebben az órában?

Szólhatnék Krisztus Urunk hatalmas jótéteményéről és csodatevő hatalmáról, amellyel a mindenféle nyomorúságban, bajban levő embereknek segítségére siet; szólhatnék ellenségeiről, akik ellenségeskedésükben annyira mennek, hogy nem átalják őt az ördög szolgájának nevezni; szólhatnék az ördög birodalmáról, azokról az országokról, amelyek magukban meghasonlanak és elvesznek, elpusztulnak. Most ezeket el szeretném mellőzni és Krisztus Urunkkal őszintén figyelmeztetni szeretnék mindenkit a bűnbe, szégyenbe, gyalázatba való esés, különösen az abba való visszaesés nagy veszedelméről és szólni kívánok arról, hogy szabadulhatunk meg mi ezektől a veszedelmektől.

Háromszáz évvel ezelőtt Dunántúlon egy könyv jelent meg ezen a címen: „Az országokban való romlásoknak nagy okai”. Ha valaki meg akarná írni a világnak, országbomlásoknak nagy okait, okvetlenül rá kellene mutatni arra a sok bűnre, szégyenre, gyalázatra, amelyben népek és egyesek szinte elmerülnek és amely mindig tovább-tovább terjed, mint az öldöklő bacilus. Csakhogy az öldöklő bacilus ellen higiénikus rendszabályokkal, óvintézkedésekkel védekezünk és megállítjuk annak romboló hatását, de a belső egészséget: hitet, erkölcsöt, tisztaságot támadó és öldöklő baktériumok szabadon burjánoznak mindenféle társadalmi osztályban, sőt minden családban, szívben és sokszor ott rejtőzködik az a néma ördög a saját házuk könyvespolcán egy-egy rossz könyvben, vagy ott ül saját házuk asztalánál egy-egy rossz újság, vagy ott függ a szobánk, avagy a mi szívünk elrejtett falán egy erkölcsöt rontó képben. Óh keresztyén testvéreim, nem hiába mondom ezeket, ismertem nem egy embert, ismertem előkelő gazdag úri családokat, kik a néma ördög, képek, újságok folytán, anyagilag, erkölcsileg tönkrementek. Azért küzdjünk ezen ördög ellen, tegyünk úgy, mint a hírneves német néptanító és népszerű író, Sonred, aki abban a községben, amelyben tanító lett, összegyűjtette tanítványaival a ponyvairodalom minden termékét és kegyetlenül máglyára tette, de azután jó könyveket adott tanítványai kezébe.

Induljon meg az igazi harc és ne legyen annak vége mindaddig, míg a Sátán akár a művészet, akár az édes andalító ábránd örve alatt meg akar bennünket közelíteni: üzzük ki a néma ördögöket! Ne gondoljunk arra, hogy ez lehetetlen, ami nálunk lehetetlen, Krisztusnál és Krisztussal lehetséges: Hogy is mondja Luther: „Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk, de küzd velünk a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk”. Ne legyünk olyan katonák, kik már eleve elvetik a fegyvert, akik már eleve lemondanak a küzdelemről.

Amikor a gyönyörű szép, boldog Athént a krétaiak elfoglalták, iszonyatos sarcot kívántak a várostól, nemcsak aranyat, ezüstöt és a tengerből kihalászott drágagyöngyöt kellett a krétai királynak fizetni, hanem minden esztendőben 24 ifjút: 12 szépséges hajadont és 12 hajnalarcú fiút. A krétai király a 24 ifjút évről-évre az ottani labirintusban rejtőzködő szörnyetegnek dobta oda áldozatul mindaddig, míg Perseus oda be nem hatolt és le nem győzte a Minotaurust. Sokszor úgy tetszik, hogy most a mi országunk és az egész világ Athénnek sorsára jutott, de úgy, hogy nem 24, hanem százezer és százezer, millió és millió hajnal arcú ifjú fiút és leányt, felnőtt, meglett férfit és asszonyt, sokszor öreget és aggastyánt is odadobnak a mindeneket öldöklő, mindeneket felemészítő Minotaurusnak: a munkanélküliségnek, dologtalanságnak, a tétlenségnek s az annak nyomában járó ördögöknek: a hitetlenségnek, az erkölcstelenségnek, a tisztátalanságnak, a bűnnek, szégyennek! Óh testvéreim küzdjünk ezek ellen, küzdjünk ezen modern Minotaurusok, ezen öldöklő ördögök ellen, üzzük ki szívünkbelől mindezeket. Higgyük el, - higgye el még a legmélyebbre esett bűnös is, hogy még Isten szíve szerinti ember lehet belőle, ha hallgat a szíve mélyén elrejtett jobb érzésre és azt táplálja az életnek kenyerével, az

Isten beszédjével, mert ahol Isten beszédje lakozik, ott lakozik Krisztus és ahol Krisztus lakozik, onnan az ördögnek, s Sátánnak menekülni kell. Lásd a könnyelmű, bűnös, fiatal Augustinus mihelyst az isteni sugallatra hallgatott és a Szentírás után nyúlt és azt olvasta, mindjárt elhagyta őt az ördög és annak minden kísértése és ütött a szabadulás, menekülés órája.

Ezért mondja Krisztus: „*Boldogok, akik hallgatják Istennek beszédét és megtartják azt!*”

Krisztus előtti második században Szíriában kegyetlen uralkodó volt és Egyiptom fölé is kiterjesztette hatalmát, de a rómaiak segítségére siettek Egyiptomnak, egy szép napon megjelent nála a római consul s felszólította, azonnal hagyja el Egyiptomot, s mikor kitérő választ adott, pálcájával kört rajzolt körülötte s azt mondotta: innen ki nem mégy, míg határozott választ nem adsz, ha igennel felelsz, békével elmehetsz, ha nem, meghalsz. Krisztus Urunk is élénk áll és határozott választ kér tőlünk, azt kívánja, hogy mi válasszunk Krisztus és a Sátán között. Ha Krisztust választjuk, lesz békességünk e földön és üdvösségünk a mennyekben, ha a Sátán mellé állunk, sok nyugtalanságunk lesz és elkárhozunk és ha kitérő választ adunk, ha kétfelé sántikálunk, Krisztus azt mondja: „*aki velem nincs, ellenem van, s aki velem nem takar, tékozol*” és kört rajzol körülöttünk s azt mondja: innen ki nem mégy, míg határozott választ nem adsz. Tudod mi ez a kör? Ez a mi rövid életünk, amelynek minden pillanatban vége szakadhat! Űzd ki az ördögöt, a bűnt, a szégyent, a gyalázatot és ha választottál, akkor nagyon vigyázz, hogy az ördög vissza nem térjen.

Háborúban többször előfordul, hogy az egyik háborús fél színleg menekül a másik elől és akkor jön a másik fél, nekiesik a zsákmánynak, prédának, osztozkodik azon, eszik, iszik, mulat és egyszerre csak megjelenik az ellenfél és könnyűszerrel legyőzi azt. Ilyen a Sátán harca is: erős, csel ezer a fegyvere. Az orvosi tudomány a nagy beteget nem győzi eléggé figyelmeztetni a betegségbe való visszaesés veszedelmétől, amely nem egy esetben a már-már megmentett életet kioltotta: a meggyengült erő nem bír megbirkózni a visszatérő betegség újabb támadásával; így a Sátán karmaiból az imént kikerült szegény belső ember szintén nem tud megküzdeni azzal a tisztátalan lélekkel, amely nyugodalmat keres s amikor sehol sem találja azt, azt mondja: megtérek az én házamba, ahonnan kimentem és hazamenvén, találja azt megseperve, felékesítve, s akkor elmegyén, maga mellé veszen hét lelket, nálánál gonoszabbakat és bemennek abba a házba és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb léssen az elsőnél.

Keresztyén Testvéreim! A vándorlegények otthonában egyszer felolvasták a tékozló fiúról szóló történetet, s akkor felállt egy s mellét verve így szólt: ez az én történetem, ez az én történetem! Talán vannak közöttünk olyanok, akik hallván és megértvén mai evangéliumi szentleckénket, lehorgasztott fővel mondják azt: ez az én sorsom, engem juttatott a hét ördöggel visszatérő Sátán az örvény szélére, ahol most felkiáltok: „*Óh én bűnös ember! Kicsoda szabadít ki engem e halálnak testéből!*” Nos keresztyén testvérem senki más, mint Az, Aki az első alkalommal megszabadított téged, a Krisztus, akinek Te sajnós szívedben, lelkedben nem adtál szállást, helyet; mert jól jegyezzük meg magunknak: nem elég, hogy az ördögöket kiűzzük szívünkéből, kell, hogy Jézus Krisztust pedig befogadjuk.

Fiatal barátaim! Mindenesetre ismeritek azt a kifejezést „félelem az ürességtől”. Tudjátok a fizikából azt, hogy a légüres tér nem akar üres maradni, minden áron törekszik megtelni akármivel. Lássátok a mai evangéliumi szentleckében Krisztus azt akarja nekünk mondani, hogy szívünkre, lelkünkre áll ez a törvény, hogy a szív nem maradhat üresen, légmentesen, hogyha azt nem töltjük meg jóval, megtelik gonosszal. Így értjük meg, hogy a zsoltáríró, amikor bűnét felismeri, szánja-bánja, így imádkozik: „*Teremts bennem tiszta szívet Isten és az erős*

lelket újítsd meg én bennem, ne vess el engem a te orcád elől és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem.” Augustinus így kiált fel: magadnak teremtettél bennünket óh Isten és nyugtalan a mi szívünk, míg Benned meg nem nyugszik. Miképpen a szarvas kívánczik a folyóvizekre, szomjúhozik lelkünk az Isten után.

Ha a példázatbeli ember akkor, amikor kiűzte szívéből, lelkéből Isten segítségével az ördögöt, szívét, lelkét a Szentlélek befolyása alá állította volna, úgy a visszatérő ördög nem tudott volna rajta diadalmaskodni, de mert ezt elmulasztotta, gonoszabb lett utolsó állapota az elsónél. Mi a gonosz elleni harcban sokszor csak negatív munkát végzünk, s megfélekedünk a pozitív munkáról – a legtöbb bűnös, a részeges, a versengő, az irigykedő, belátja előbb-utóbb hibáját és meg akar azoktól menekülni, kiveti azokat a bűnöket, azokat az ördögöket szívéből, kerüli is a rossz társaságot, de nem keresi a jó társaságot és ezért keserűen csalatkozik. Csak úgy lesz teljes a mi győzelmünk, ha szívünk, lelkünk az Isten parancsa és Isten törvényének hatása alá áll. Ezért lássátok, Krisztus Urunk nem kívánja tanítványaitól azt, amit a hindu vallás reformátora, Buddha kíván, hogy lemondjanak minden életösztönről, vágyról és csak egy után törekedjenek: a nirvána, a szenvedéstelen megsemmisülés után, hanem azt mondja: kívánjatok sokat, kívánjátok a legeslegnagyobbat: *„keressétek először az Isten országát és annak igazságát és mindenek megadatnak néktek”*. Ha ti igazán Isten országát és annak igazságát keresitek, ha mindenütt az istenit, az erkölcsöt, a jót keressük, akkor észre fogjuk venni, hogy a Sátán csábításai mindig jobban és jobban elerőtlenednek és mi mindig jobban és jobban diadalmaskodunk, akkor a nemtelen, alacsony és csúnya örömök helyett nemes, szent örömmel töltjük meg szívünket. És akkor mi, minél tovább haladunk, annál inkább elmondhatjuk az ördögre nézve azt, amit régebben a boszorkányokra mondtak: nincsenek, nincsen ördög a mi szívünkben, lelkünkben, mert mi azt átadtuk Krisztusnak, Aki azt teljesen átalakította, úgy, hogy a régiek elmúltak és mindenek megújultak, úgy hogy az apostollal boldogan vallhatjuk: *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.”*

Ámen.